MISSZIÓS ÉV
A BUDAPEST-BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA-TEMPLOMBAN

BOLDOG
APOR VILMOS PÜSPÖK

2024. február 29.

"Részünk legyen a szentek fényességében!"
Kol 1,12

„Aki a Békefejedelmét követi, békességet lel szívében”

A Boldog Apor Vilmos püspök emléknapok programjai:

2024. február 10. (szombat): 10:00 órakor beavató zarándoklat a Mária Út szervezésében Boldog Apor Vilmos nyomában (kb. 18:00 óráig). Vezeti: Bátyi János

2024. február 25. (vasárnap): 21:05 órakor emlékműsor a Mária Rádióban

2024. február 27. (kedd): 10:00 órakor Boldog Apor Vilmos püspök szobrának megkoszorúzása a budapesti XII. kerületben

2024. február 29. (csütörtök) Boldog Apor Vilmos emléknap a feltemplomban (kép megáldása, vesperás, ünnepi szentmise)

2024. március 3. (vasárnap): 10:00 órakor Dr. Osztie Zoltán plébános atya prédikációja Boldog Apor Vilmos püspökről a szentmise prédikációjában

Könyörgés Istenhez Boldog Apor Vilmos püspök közbenjárásáért

Urunk Jézus Krisztus!
Te követésedre hívtad Boldog Apor Vilmos püspököt. Ő igent mondott hívásodra, és követett Téged, mint jó Pásztort.
A történelem viharai közepette is átélte, hogy „aki a Békefejedelmét követi, békességet lel szívében”.
Vilmos püspök ezen az úton vált maga is jó pásztorrá, aki élete árán is védelmezte a rábízottakat. Az istentelen diktatúra éveiben személyében is Krisztus dicsőségét hírdette.
Kérjük, járjon közben értünk, hogy a ránkbízottakért életünket áldozzuk és keresztény hitünket rendíthetetlenül megvalljuk. Krisztus, a mi Urunk által.
Ámen

Az események szervezője:

Dr. Osztie Zoltán atya, a Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia plébánosa

Együttműködő partnerek:

Ars Sacra Fesztivál, Mária Út Egyesület, Malasits Zsolt festőművész

"Részünk legyen a szentek fényességében!"
Kol 1,12

Boldog Apor Vilmos püspök életrajza

Ismert erdélyi arisztokrata család sarja. 1892. február 29-én született Segesváron, ahol édesapja főispánként dolgozott. Hamarosan Bécsbe kerültek, ahol az elemi iskoláit is végezte. A nyarakat azonban Erdélyben töltötték. Korán felébredt benne a papi hivatás iránti vágy. A győri egyházmegyébe jelentkezett, ahonnan a püspöke az innsbrucki jezsuita egyetemre küldte tanulni. Korszerű tudásanyagot, a lelkiséget, az emberek szolgálata iránti vágyat hozta haza magával Innsbruckból. 1915-ben Nagyváradon szentelték pappá, majd Gyulára kapott kápláni kinevezést. A hitoktatás mellett a fogházat is gyakran látogatta, szívesen misézett a raboknak. Szigorú napirenddel élt, készült a doktori szigorlatára is. Az I. világháborúban két hónapig tábori lelkész volt egy kórházvonaton. 1917. júliusában a nagyváradi szeminárium prefektusa, és dogmatika tanára lett. Nagyon lelkiismeretesen készült az óráira, korszerűen tanította a dogmatikát, igyekezett a liturgiát megszerettetni a kispapokkal. 1918 nyarán visszatérhetett Gyulára, azonban már plébánosi kinevezéssel. Híveivel a proletárdiktatúra idején felvonult, amikor a kommunista önkormányzat betiltotta a hittanórákat; az akció sikeres volt, mert a hittant újra engedélyezték. Nagy tekintélyre tett szert, amikor a román megszállás alatt az elfogott gyulai polgárok ügyében Bukarestbe utazott Mária királynéhoz, ahol végül elérte a foglyok kiszabadítását. A háború, a Tanácsköztársaság és a román megszállás romjain kellett újrakezdenie lelkipásztori tevékenységét. Látogatta a templom nélküli külvárosi szegénynegyedeket. Ekkor kapta a „szegények plébánosa” nevet. Híres volt jótékonykodásairól: elajándékozta a plébánia étkészletét, de még két pár cipőjéből a jobbikat is. Pénze ritkán volt, mert jelentős összegeket juttatott közösségi célokra (iskola, napközi, népkonyha, szeretetház fenntartása, karitatív egyesületek, városi és megyei akciók első számú adakozója). Legtöbbször magára vállalta a fáradságos munkát, a hivatásával járó feladatokat. Például éjjel maga ment el a betegekhez. Kiváló lelkivezető volt. Szívesen gyóntatott, mindig sokan vártak gyóntatószéke előtt, másokat megértő tulajdonságai itt érvényesültek a legjobban.

Örömmel végezte a liturgiát, a megszokottságnak nyoma sem volt nála, lenyűgözte a liturgia szépsége. Buzgón és lelkiismeretesen végezte Gyulán a plébánosi munkáját egészen 1941. január 21-ig, amikor kézhez kapta Angelo Rotta pápai nuncius iratát: XII. Piusz pápa győri püspökké nevezte ki. Serédi Jusztinián bíboros hercegprímás február 24-én Gyulán püspökké szentelte. Püspöki jelmondata: Crux firmat mitem, mitigat fortem – „A kereszt erősíti a szelídet – és szelídíti az erőset”. Lelkipásztori és szociális tevékenységét püspökként még sikeresebben folytatta. Végiglátogatta az egyházmegye intézményeit, iskolákat, szerzetesrendeket, a város vezetőit, mindenkit meghallgatott. Éles szemmel vette észre a problémákat, és a teendőket. Följegyzett mindent, és hamarosan intézkedett. 1942-ben a Magyar Szent Kereszt Egyesület országos elnökévé választják, amelynek a célja az volt, hogy védelemben részesítse a zsidóból katolikussá lett embereket. Síkra száll a zsidóüldözés ellen. A győri gettó létesítésekor így ír a belügyminiszternek: „tiltakozó szavamat emelem fel Isten, a magyar és világtörténelem előtt. Miniszter Urat teszem felelőssé mindazokért a betegségekért és haláleseteket... mely ennek az intézkedésnek nyomában fognak járni”.
1945. március 30-án (Nagypénteken) a győri székesegyházat már lebombázták, a nép óvóhelyeken és szükséglakásokban húzza meg magát. A Püspökvár is tele volt

menekültekkel. Főleg lányok, asszonyok és gyermekek. A szovjet katonák bujkáló német katonákat kerestek. Estefelé „krumpli pucolására” akartak lányokat vinni a kaszárnyába. A püspök megpróbált velük szót érteni, férfiakat ajánlott fel a munkára, de azok nem fogadták el a javaslatot. Ekkor erélyes hangon távozásra szólította fel őket. A szovjetkatonák meglepődtek, a kijárat felé húzódtak, majd egyikük részeg dühében visszafordult, és géppisztollyal végigpásztázta a helyiséget. A püspököt három találat érte. Az emberek közül valaki felkiált: „püspök atyánk ezt érettünk tette!”. Apor Vilmos elhaló hangon annyit felelt, hogy „szívesen, nagyon szívesen”. Később pedig még hozzátette: „köszönöm Istennek, hogy ilyen nagypénteket adott”! A szovjet katonák elmenekültek. A püspököt kórházba szállították, majd megoperálták. Amikor a titkára meglátogatta, őt csak a menedéket kereső nők sorsa érdekelte. A megnyugtató válaszra felsóhajtott: „Hála Istennek! Így tehát a jó Isten elfogadta az én áldozatomat!” A nagyszombat csendesen telt el. Húsvétvasárnap egész nap imádkozott. Este rosszul lett, hashártyagyulladás lépett fel, megkezdődött csendes haldoklása, fölvette a betegek szentségét. Búcsúszavait lejegyezte a jelen lévő pap: „Még egyszer üdvözlöm papjaimat. Legyenek hűek az Egyházhoz! Hirdessék bátran az evangéliumot! Segítsék romjaiból felépíteni szerencsétlen magyar hazánkat! Felajánlom összes szenvedésemet papjaimért, híveimért, az ország vezető embereiért és ellenségeimért. Kérem Istent, ne tulajdonítsa nekik bűnül azt, amit elvakultságukban az Egyház ellen tesznek. Fölajánlom szenvedéseimet az édes magyar Hazáért és az egész világért! Szent István, könyörögj a szegény magyarokért!” Április 2-án (húsvéthétfőn) hajnali egy órakor belehalt a sérüléseibe. Holttestét a győri karmelita templom kriptájában temették el. 1986. május 23-án a székesegyházban helyezték végső nyughelyére. 1997. november 9-én II. János Pál pápa Rómában boldoggá avatta.
1991. október 23-án Győrben posztumusz díszpolgárrá is avatták.

Ima Apor boldog Vilmos szentté avatásáért

Mindenható Örök Isten!
A te szolgád, Boldog Vilmos püspök
életében szeretettel hajolt le a szegényekhez.
Bátran kiállt az igazságtalanság áldozatainak védelmében.
Életének hősies feláldozásával megvédte
a rábízottakat a testi-lelki veszedelemtől,
és ezzel kiérdemelte a vértanúság koronáját.
Kérünk Istenünk, add, hogy hathatós közbenjárására
legyünk mi is élő tagjai egyházunknak,
az igazság védelmében bátran kiálljunk,
embertársainkat pedig odaadó szeretettel szeressük.
Dicsőítsd meg Istenünk,
Boldog Vilmos püspök szolgádat azzal,
hogy őt a szentek társaságában tisztelhessük,
és egykor az ő közbenjárására mi is eljussunk országodba,
ahol élsz és uralkodsz mindörökké.
Ámen.

"Részünk legyen a szentek fényességében!"
Kol 1,12